

Martina Sedej

ZGODILO SE JE DECEMBRA

Nekaj neskončno dragocenega sem dobil tistega davnega decembra. Se je moja mati zavedala, kaj mi je dala?!

Komaj sem stopil v prvi razred, pa sem že moral za pestrno v oddaljeno vas. Kamor se je omožila ena od polsester.

Naša mati je namreč vzela skoraj trideset let starejšega vdovca s sedmimi otroki, našega očeta. Najstarejši pastorek je bil že od vojakov, dekleta, komaj kaj mlajša od naše mame, skoraj zrela za možitev. Najmlajši še ne enoleten.

Mati je dobila tudi svoje otroke. Bil sem njen četrti.

Prišel sem na svet, da bi me radi imeli in da bi imel koga rad.

Nisem še dopolnil sedem let, ko so me dali od doma. "Kakšne hlače boš pa le dobil, sine!"

Joj, kako težko sem šel od mame! Kako sem jo še potreboval! Njeno bližino, njen glas, njene oči ... Saj njene zgarane roke me niso objemale. Sem pa vedel: Tole je naša hiša, dvorišče, drvarnica, naš hlev, naše jabolane. Tu sem doma. V hiši je mati. Pri njej sem sprejet in varen.

Kaj more otrok?! Odpeljali so me služiti: pazit otroke, še mlajše od mene. Nečake. Jokali so, nagajali. Tudi jaz bi bil rad otrok. Čutil sem, da je to moja sveta pravica. Toda ne gospodarju ne gospodinji to ni bilo prav. Nista lepo delala z mano. Bil sem delovna sila, treba me je bilo izkoristiti.

Dnevi so bili vsi enaki. Same dolžnosti in odgovornosti so me težile. Poigral bi se rad, in sem tudi se, a gorje, če so me zalotili!

Jesenska dela na njivah so šla h kraju. Le kdaj bodo prazniki?!

Vendar je prišel tudi tisti beli decembrski dan, ko sem zagledal mater na pragu.

"Pote sem prišla, sine. Boš za božič in novo leto doma. Pa še potlej kakšen mesec. Saj pozimi te ne potrebujejo, pravijo. Tudi v staro šolo boš spet šel. Kar pojdiva domov, sine!"

Moja mati! Moja zavetnica! Kako toplo je bilo v njeni bližini!

Odpravila sva se proti več ur oddaljenemu domu.

Sneg je ležal vsenaokrog. Bleščeč, da je jemalo vid.

Dve postavi sta se izvili izmed vaških hiš. Prva, ogrnjena v pled in pokrita z ruto, je iz uhojene gazi kmalu zavila v celo. Mati! Njeni veliki čevlji so se ugrezali v sneg. Stopinja za stopinjo je ostajala za njo. Tik za njenim dolgim krilom pa je stopala drobna postavica njenega otroka. Odslužil je za nekaj časa in zdaj ga pelje domov.

V tuji hiši ga ne potrebujejo več. Doma bo treba trikrat na dan dati žlico na mizo tudi zanj. Skleda pa je že tako prazna skoraj precej, ko odmolijo. Zdaj bo še prej! Otroške oči jo bodo lačno gledale. Ah, ne, to je vendar njen otrok! Če ga ne potrebujejo več, mora domov. Nekje mora biti! Ona je njegova mati. Lepo je odpravila vse pastorko od doma, ko so se možile. Pokrižala jih je in jih z dobro mislijo poslala v življenje. Drugo ni bilo v njeni moči. To pa je njen otrok, kri njene krvi!

Mati se je ozrla.

Skoraj zaletel sem se vanjo. Ves sem bil zatopljen v njene stopinje. Pobožno sem jim sledil, položil nogo v vsako, brž ko je nastala. Materina noga je bila še pravkar tam, sled je bila pravzaprav še topla.

Kako blizu sem bil takrat svoji materi! Kako rad sem jo imel! Kako sem bil srečen, da hodim za njo, da jo imam čisto zase!

Užival sem materino bližino, njeno vseobsegajočo navzočnost in se je nisem mogel dovolj naužiti.

Tako bi hodil po materinih stopinjah do konca sveta.

Na svet sem prišel, da bi bil ljubljén in da bi lahko imel koga rad.

Hvala, mati, za tiste dragocene davne stopinje v decembrskem snegu.